

Simojärven kalakilpa

Saunajärven Salamenniska ja Impiönjärvi. Salamenniska / Rytijokisuu oli aikaisin sulava kevätkalastuspaikka. Kuva Timo Impiö 2012.

Yli puolitoista vuosisataa iiläiset ja kemiläiset kilpailivat Simojärven ja sen eteläpäässä olevien järvien kalastusoikeudesta. Lukuisia kertoja erotuomaria haettiin oikeusteitse. Vuosina 1677 ja 1684 oikeus vahvisti oikeaksi kemiläisten suorittamat 42 ja 40 verkon takavarikot, johon heillä oli myös oikeuden lupa.

1500-luvulla Simo kuului Iin hallintopitäjään ja iiläiset katsoivat kalastusoikeutensa juontuvan siitä. Kemin ja Iin raja käytiin v.1603 mutta se jäi Simojärven seudulla vielä määrittämättä. Simon siirtynyt Kemin hallintopitäjään kemiläiset katsoivat Simojär-

ven kalastusoikeuden kuuluvan heille. Riitatapauksissa oikeus moneen otteeseen ratkaisi kalastusoikeuden kemiläisten hyväksi. Kemiläisten kalastusoikeus käsitti Simojärven, Taivallamin (Koirajärvi), Hietajärven, Iso- ja Pikku-Impiöjärvet sekä Pitkänperän (lienee Roosinki tai Rytijärvi). Simon Maksniemessä oleva Parsialan talo omisti 1700-luvulla Korvajärven ja Penämöjärven kalastusoikeuden.

Vielä v. 1761 kiellettiin Impiöön torppansa pystyttäneeltä Tuomas Kämäräiseltä 20 hopeataalerin sakon uhallalla kalastus Pitkänperän- sekä Iso- ja Pikku-Impiönjärvillä.

Perusteluna oli se, että kalastusoikeus kuului kemiläisille.

Tämä lienee jäänyt kemiläisten viimeiseksi ponnistukseksi, sillä runsaan kymmenen vuoden kuluttua Impiön suku asettui uudisasukkaana Impiönniemelle. Kaukokalastus sai väistyä uudisasutuksen tieltä 1700-luvun lopulle tultaessa, kalavesien siirtyessä uudisasukkaiden hallintaan ja kaupallisen hauen kalastuksen menettäessä merkitystään mm. haukitullin vuoksi.

Kaukaisten eräjärvien käytössä oli hauen kalastuksella iso merkitys. Haukea pyydettiin kevään kutuaikana ja kuivattiin heti pyynnin

jälkeen. Kuivattu hauki eli kapahauki, oli säilyvyytensä vuoksi tärkeä ruokakala. Sitä vietiin paljon myös Keski-Eurooppaan, "sitä ladottiin laivaan niin kuin halkoja". Pohjolan hauki oli "maailman kuuluu". Historian professori Jouko Vahtola sanookin, että "Pohjois-Suomen kiinteä eli lantalainen asutus luotiin hauen avulla".

T.I

Lähteet: Paaso, Kalastusta kuningasvallan aikaan. Virrankoski, Pohjois-Pohjanmaan ja Lapin historia III, Lappilainen.fi.

IMPIÖN SUKUVIESTI

Julkaisija: Impiön Suku ry
Päätoimittaja: Timo Impiö
Kiviadankuja 1A 10 06100 Porvoo
Puh. 040 8354647
timo.impiö(ät)pp.inet.fi
Lehtiryhmä:
Hallitus + An-Lis Takalo
Painopaikka: Erweko Oy, Oulu
ISSN 2342-0537

Aineistot: toivotaan toimitukseen digitaalisina, esim. painokelpoisena EPS- tai PDF-tiedostona tai paperioriginaalina. Värillisten ilmoitusten värit CMYK-muodossa. Sähköisesti toimitettavat tekstit mieluiten DOC-, RTF- tai TXT-tiedostoina, valokuvat erillisinä TIFF- tai JPEG-tiedostoina ja värikuvat joko RGP-muodossa tai paperioriginaaleina (myös diat). Aineisto osoitetaan päätoimittajalle.

Toimitus pitää oikeuden editoida/lyhentää tekstiä ja julkaista se joko yhdessä tai kahdessa osassa. Toimitus ei palauta julkaistavaksi lähetettyjä aineistoja eikä vastaa lähettäjän alkuperäistekstin mukaisista, mahdollisista asiavirheistä.

Irtonumero 5€ + mahdollinen postimaksu
Tilaus Timo Impiön yhteystiedoilla (yllä)

Netissä: <http://www.impionsukury.fi>
sähköposti: [impionsukuseura\(ät\)gmail.com](mailto:impionsukuseura(ät)gmail.com)

IMPIÖN SUKU ry:n hallitus:

Puheenjohtaja: Timo Impiö 040 8354647
timo.impiö(ät)pp.inet.fi
Varapuheenjohtaja: Vieno Impiö 040 5225916
Sihteeri: Marja-Liisa Piira 040 9628962
marja-liisapiira(ät)hotmail.com
Rahastonhoitaja: Anja Jurvelin 040 5885573
anja.jurvelin(ät)jurvelin.fi
Pirjo Impiö 040 5306836
Maisa Sarajärvi Nuorti 0400 212447
Petri Heikkilä 040 5720829
Kalle Niemelä 040 7476243
Toivo Säaskilähti 0400 838049
Tuomo Takalo 050 5920567

Suku kokoontuu kesällä

Tänä keväänä tulee kuluneeksi kaksikymmentäviisi vuotta "Impiön sukutoimikunnan perustavasta kokouksesta" 1991. Toimikuntaan valittiin: Lauri Impiö, Erkki Impiö (Hirviaho), Sulo Impiö, Erkki Säaskilähti, Maija Impiö, Tauno Impiö, Sakari Niemelä, Reijo Impiö, Vuokko Kardemeister, asiantuntijajäsen Yrjö Heikkilä. Myöhemmin täydennetty: Raija Kortsalo ja Jaakko Impiö (Konttila). Taloustoimikunta: Alli Kauppinen, Signe Pirttijärvi, Ulla-Maija Toljamo, Maija Impiö jalsa Wärme.

Ensimmäinen sukujuhla-sukukokous pidettiin 11.7. 1992. Ranualla. Osallistujia oli 390 henkilöä. Osallistujamäärä kertoo, että sukuyhdistykselle oli tilausta. Yrjö Heikkilä julkisti laatimansa Impiön suvun sukuselvityksen. Seinän mittaiselle millimetripaperille Yrjö oli kirjannut suvun jäsenet syntymä- ja kuolinaikoinen ja miten sukuhaarat jakautuivat ja etenivät.

Useampi henkilö on sittemmin tehnyt talkoita sukutietojen tallentamiseksi ATK järjestelmiin. Kari Kuhan ansiokas työ sukutietojen parissa jatkuu edelleen.

Tulevana kesänä kokoonnumme kahdeksanteen sukujuhlaan/sukukokoukseen. Monet asiat ovat muuttuneet sitten ensimmäisen sukujuhlan. Nykyisin ihmiset asuvat enemmän hajallaan, yhteydenpito ei ole riippuvainen etäisyyksistä. Yksilöllinen ystävä- ja sukulaisverkosta "sosiaalinen kylä" toimii ja on kokoajan läsnä, vaikka ihmiset ovat kuka missäkin. Toisaalta ihmisiä kokoontuu sosiaalisen median "toreille" keskustelemaan, ja tutustumaan yhteiseksi koetun asian piiriin. Impiön suvun facebook sivullakin meitä on monia "kuvasta tuttuja".

Sukujuhla on hyvä paikka tulla tapaamaan tuttuja, vaihtaa kuulumisia ja tutustua nimeltä tuttuihin ja ennestään tuntemattomiin. Kanssakäymisessä voi täydentää mielessä olevia kysymyksiä ja ohjelmakin antaa oman lisänsä suvun vaiheisiin.

Tässä lehdessä kuvataan Impiön kylän laajentumisen alkua, kuullaan maailmalla reissaavaa nuorta, kurkistetaan kauemmas historiaan ja saadaan tietoja alkuvaiheista Impiö sukuna, sekä yllättäviäkin sukuluissukuja. Lisäksi muisteluja, kertomuksia ja kuvia.

Lukijoilta tulevat jutut, lyhyetkin muistelut, juttuaiheet ja kuvat ovat tarpeen, jotta lehti pystyisi monipuolisesti kuvaamaan suvun mennyttä ja nyt olevaa.

Timo Impiö

Impiön suku ry.

Sukuseuraan voivat liittyä jäseneksi suoraan tai puolison kautta sukuun kuuluvat ja muut sukuseuran toiminnasta kiinnostuneet henkilöt. Jäsenet saavat Impiön sukuviesti lehden sekä oikeudet kotisivujen <http://www.impionsukury.fi/> jäsen sivuille. Jäsen sivuilla on mm. tietoa sukuseurasta, valokuvia, vieraskirja ja siellä voi lukea kaikki ilmestyneet sukulehdet.

Jäsenmaksu 10 € vuodelta maksetaan sukukokouskausittain yhdessä erässä 30 €. Sukukokouskausi on 2017-2019, 2020-2022 jne. Kesken kauden liittyvä maksaa jäljellä olevista vuosista 10 €/v. Esimerkiksi 2018 20 €.

Jäseneksi voi liittyä kotisivulla tai lähettämällä yhteystiedot sukuseuran sähköpostiosoitteeseen, tai kirjeellä tai puhelimitse sihteerille tai puheenjohtajalle. Maksu tilille FI85 5744 7720 0418 91

Yhteystiedot: etunimesi, sukunimesi, sähköpostiosoitteesi, katuosoite, postinumero ja -toimipaikka, puhelinnumero.
Jäsenyhdellä tuet sukuseuran toimintaa.

Uusi-Impiö. Heikin luoma

Nuoren maailma

Jaakko Heikinpoika Impiön ja Liisa Antintytär (Saarijärvi), Impiön vanhin poika Heikki syntyi tammikuussa 1842. Heikin nuoruusvuosina ympäristön metsiä sai käyttää melko vapaasti huhdanpoltoon, se oli isotöistä, mutta antoi siemenjyvän monikymmenkertaisena takaisin.

Isojaossa 1860 luvun Impiöstä muodostettiin 1353 hehtaarin tila. Samoihin aikoihin huhdanpoltoa kruununmaalla rajoitettiin voimakkaasti. Edessä oli murosajat, sopeutuminen elinkeinojen muutumiseen.

Vahva ote elämään

Heikki avioitui yhdeksäntoistavuotiaana samanikäisen neitosen Valborg (Vappu) Erkintytär Toljamon kanssa. Vajaa kolme vuotta myöhemmin syntynyt vanhin poika kastettiin äitinsä isän mukaan Erkiiksi. Kului kolmisen vuotta toisen pojan syntymään, isänsä suvun nimiperinteen mukaan hänen nimeksi tuli Jaakko Heikki. Myöhemmin syntyivät vielä Kaisa Liisa, Matti, Kalle ja Anna.

Heikin perhe asui Impiön yhteistaloudessa, jossa 1860 luvun alussa asuivat vanhemmat sekä setien Heikin ja Matin perheet.

Talokauppa

Vanhemmat Jaakko ja Liisa myivät Impiön talon maineen ja irtaimistoinen v.1875 pojilleen Heikille, Jaakolle ja Laurille. Kauppaehtoihin kuului vanhempien elatus sekä näiden kuoleman jälkeen maksavat sisarilleen Anna Kaisalle 200 mk, Riitalle 150 mk, Liisa Madiltalle 300 mk ja Kustaavalle 300 mk. Lisäksi jokaiselle sisarelle yksi lehmä ja kaksi lammasta. Heikki ja Jaakko ostivat v. 1884 Laurin osuuden tilasta Laurin lähtiessä Amerikkaan.

Omaan taloon

Heikki ja Vappu olivat kaupantekoaikoihin 33 vuotiaita, vanhin poika Erkki 11, Jaakko 8, Johan 5 ja Kaisa-Liisa 2 vuotta. Mahdollisesti energinen pariskunta oli aloitellut Uuden Impiön rakentamista jo ennen mainittua kaupantekoaikaa, Impiönjärven Lapinhiedan lähelle etelään viettävälle rinteelle. Kartalta katsoen paikka on peilikuva Vanhantalon paikalta.

Seutukunnalla yleistyneen sopujako käytännön mukaan veljekset Jaakko ja Heikki jakoivat Impiön kahteen talouteen, vaikka se virallisesti oli yksi talo.

Uusi Impiö, vanhan veroinen

Vuosisatojen vaihteeseen 1800-1900 mennessä Heikki poikineen oli nostanut Uuteen Impiöön kymmenen rakennuksen pihapiirin kahdella asuinrakennuksella, navetoineen, talleineen ja muine tiloineen. Päärakennuksesta on muistitietoa. Kahdesta sisäänkäynnistä toinen sijaitsi rakennuksen päädyssä, kaksi savupiippua kertoi tulisijojen lukumäärää ja sijaintia, ikkunoiden yläpuolella oli kapeat ullakotilan ikkunat räystäään alla. Toinen asuinrakennus oli siirretty Vanhasta talosta nykyisen vanhan Seppälän paikalle, jatkoksi rakennettiin iso pirtti, myöhemmin Seppälän pirttinä tunnettu. (Siirretty rakennus palveli myöhemmin, jälleen siirrettynä, osuuskaupan makasiinina. Seppä rakennutti pirtin jatkoksi siirretyn tilalle keittiö- ja kamaripään)

Virallisesti Impiö oli yksi talo, jossa tietojen mukaan 1800 luvun lopulla oli parisenkymmentä lehmää ja saman verran lampaita, hevosia ja puolentoistasadan pääluvun porokarja. Karjan ja irtaimen omaisuuden jakamisesta vuosien mittaan ei ole varmoja tietoja. Jaettiin kaikki lukumääräisesti tasan, tai käytettiin myös rahaa vaihdon välineenä? Yhteishankkeena tehtiin ainakin mittava Matalajärven kuivatustyö 1885 luvun aikoihin. Rippikirjan 1891-1999 mukaan Impiöön oli kirjattu yhteensä tusinan verran piikoja ja puolenkymmentä renkiä. Vaikka kaikki

eivät olleet yhtä aikaa palveluksessa, oli molemmissa Impiöissä lukuisa piikajoukko, renkien lisäksi miestyössä lienee ollut tilapäisempää työvoimaa.

Jakotoimitus

Impiön tilan halkaisutoimitus tehtiin v. 1906, jossa muodostettiin tarkalleen samankokoiset Impiö ja Uusi Impiö tilat. Erkki ja Jaakko olivat myyneet osuutensa Uusi Impiöstä v.1903 Erkin muuttaessa Saarelaan ja Jaakon Kuoppaalle Toljaan.

Perheen kohtaloita

Heikki kuoli 75 vuoden ikäisenä v. 1917. Neljä vuotta aikaisemmin kuoli puoliso Vappu. Matti jakoi veljensä Kallen kanssa Uusi Impiön tilan. Matti sairastui ja myi tilansa Antti (Seppä) Anetjärvelle, Matti kuoli tilan myytyään samana vuotena vain 36 vuoden ikäisenä. Toisen tilan omistaja Kalle kuoli 1924, hänkin oli kuollessaan vain 41 vuotias. Kallen poika Veikko kaatui jatkosodassa 22 vuoden ikäisenä.

Timo Impiö

Lähteet: Osmo Kuhan juttu Ranualainen lehdessä. Halkomistoimituksen v. 1906 asiakirjat (Mm.laitoksen arkisto Jyväskylä) Keskustelut Sulo ja Vieno Impiön sekä Reino Anetjärven kanssa. Impiön sukuluettelo. Ranuan historia.

Uusi-Impiön pihapiiri v.1906. Vasemmassa reunassa navetta-/liiterirakennus, vastapäätä pihan takana pitkä kahden uloskäynnin asuinrakennus, välissä kuvan alalaidalla toinen asuinrakennus. Muita maalaistalon rakennuksia kuten, riisiä, latoja, aittoja, sauna, paja. Yhteensä kymmenkunta rakennusta. Halkaisutoimituksen kartta v.1906. Mm-laitoksen arkisto Jyväskylä

Miehen taival

Sulo Impiö on ollut merkittävä henkilö Impiön sukuseurassa. Hän kutsui perustavan kokouksen v. 1991, toimi vuosia sukuseuran puheenjohtajana ja on jatkuvasti osallistunut toimintaan. Sulo on sukuseuran kunniapuheenjohtaja.

Sulo oli Impiön ensimmäisiä oppikouluun lähtijöitä aikana, jolloin koulutielle lähtö vaati erikoisia ponnistuksia. Sulo täytti viimesyksynä 80 vuotta. Mitä muuta on mahtunut elon polulle? Pyynnöstä hän muisteli elämänvaiheitaan Impiön sukuviesti lehdelle.

Lapsuus ”luomumaailmassa” ja siihen evakkoreissun kokemus

Synnyin Impiön kylän Perälän talossa 30 luvulla toiseksi vanhimpana lapsena. Siihen aikaan elettiin luontaistaloudessa, ei ollut maantietäyhteyttä. Kulkeminen tapahtui kesällä järven yli veneellä ja talvisin jäätä myöten hiihtäen tai hevosella. Olosuhteet nykyiseen verrattuna olivat primitiiviset, koska melkein kaikki elämiseen tarvittava oli itse kasvatettava. Esimerkiksi vilja oli erittäin tärkeä ja pakkana oli monesti riesana.

Tuli sota ja sen myötä evakkoon lähtö. Kotoa piilotettiin tavaroita metsässä olevaan lehtilatoon niin paljon kuin mahtui. Ovet lukittiin tai suljettiin niin, ettei niitä saanut helpolla auki. Evakkomatka alkoi autolla Rovaniemelle siitä junalla Haparandaan, jossa täisauna odotti. Se oli uusi kokemus.

Haparandasta hiukan etelään oli ensimmäinen majoitus paikka. Siinä oltiin 2 viikkoa karanteenissa. Erikoisuus oli ruotsalainen ruoka, sokeripitoista vellää ja paperin ohutta rieskaa. Meille korvessa kasvaneille se ei maistunut. Jäimme kampaamaan rukiista leipää!

Seuraavaksi meidät siirrettiin noin 300 km etelämmäksi, paikka lienee ollut Ronsnyland, siellä olimme joulun yli. Joulua siellä oli aivan uusi kokemus. Seuraavaksi meidät siirrettiin etelämmäksi, paikkaa en tarkkaan muista, lieneekö ollut Örnkölsviikin seutua? Merenranta oli lähellä ja maisemat nyyppyläisiä. Kolmas paikka, johon meidät siirrettiin oli edellisestä hiukan pohjoiseen, nimeä en muista.

Siitä palattiin kotiin. Junalla Haparandaan-Tornioon ja edelleen autolla Ranuan kirkolle. Heikki eno oli hevosella vastassa ja reessä köröteltiin kotia Perälään. Oli alkukevään aikaa, sää oli keväinen niin kuin huhtikuussa on. Rekiajelu kotiin oli odotettu hetki, koska evakkomatka Ruotsiin kesti noin 7 kuukautta.

Koulutielle

Keväällä 1945 aloitin kansakoulun Ihmeen pirtissä Korkeavaaralla. Pääsin suoraan toiselle luokalle, koska osasin lukea ja vä-

hän kirjoittaa Asunto oli Hilma tädin luona Pitkäpalossa. Kevät jakso kesti noin 6viikkoa. Syyslukukauden ja edelleen kevätlukukauden kuljin Pitkäpalosta käsin koulua. Oheinen kuva marjamatka on niiltä ajoilta Korkeavaarasta.

Impiössä koulu jatkui nykyisessä koulurakennuksessa v.-48. Me oppilaat, jotka olimme järven takana, jouduimme majoittumaan syksyisin ja keväisin huonon kelin eli rospuuton aikaan Impiön kylän taloihin. Silloin kansakoulu oli 6 luokkainen.

Koulutie jatkuu kauas kotoa

Isäni tunsu Sarakylässä henkilön, joka kertoi, että Raudaskylässä voi päästä oppikouluun kansakoulupohjalta. Sarakylästä oli kuulemma siellä oppilaita oppikoulussa.

Matkustimme isän kanssa Ylivieskan Raudaskylään. Läpäisin pääsykokeen ja jäin saman tien kouluun. Majoituin täyshoitoon yksityiseen taloon. Kalajokivarressa oli taloja, jotka lisäansioina tarjosivat täysihoi-

Ylivoimaa. Sulo voittaa yli suoranmitalla Oulun varuskunnan 1500m juoksun. Sulo Impiön albumi.

toa opiskelijoille. Raudaskylän kristillinen keskikoulu/lukio oli tunnettu ankarasta kurista ja kristillisestä kasvatuksesta, silloinen johtaja Juho Kytömäki piti siitä huolen. Esimerkiksi seuroissa piti käydä 2 kertaa viikossa. Kansanopisto, jossa seuroja pidettiin, oli vieressä, ja johtaja tarkkaili oppilaitaan.

Siihen aikaan pääsi kerran lukukauden aikana syksyllä ja keväällä käymään kotona. Kun asuinkaverit, meitä oli 5, tuli tutuksi, niin aika kului väliin hyvin, ja joskus huonommin.

Mieleen on jäänyt kaksi vieraankielen naisopettajaa, joiden kanssa oli vaikeuksia.

Kohti tulevaisuutta, kotipuolen kautta

Keskikoulusta palasin takaisin kotiseudun ympyröihin. Tein maalaistalon töitä, sekä rakentelin radioita. Ensimmäinen valmistunut radio oli mieleen jäänyt onnistuminen. Siitä seurasi kasvava kiinnostus radioalaan, jatkuen näihin päiviin saakka.

Täyttäessäni 18 vuotta sain pieniä töpätkiä, esimerkiksi olin puhelinlinjaa rakentamassa ja Kalle enon (Törrön Kalle) kaupassa apulaisena myynnissä ja vähin paperitöissäkin.

Vuonna-55 astuin Armeijaan viestijoukkoihin I ERVK:n Oulussa. Pääsin viestikouluun Riihimäelle, jota kesti n.3.5 kk. Se oli perusteellista radioalan koulutusta, josta olen hyötynyt siviilissä. Radiomekaanikona palasin loppukesällä takaisin Oulun varuskuntaan, jossa palvelin radiokorjaamolla palvelusajan loppuun eli 11 kk.

Radiokorjaamolla työ oli helppoa Sai helposti aikaa urheilun harjoitteluun. Urheilu oli silloin harrastuksenani. Raatin kentällä voitin yksiköiden välisessä juoksukilpailussa 1500 m. Siitä sain natsan olkapäälle lisää, ja kuntoisuusloman 3 vrk.

Vuonna 1958 sain opiskelupaikan sähköalalle Kemijärvellä. Opiskelu kesti 2 vuotta. Avioiduin Kemijärvellä 1960. Siellä syntyivät nuorimmat tyttö ja poika.

Siirryimme Kemiin 1962. Keskolta siirryin -66 O. Kuhan radioliikkeeseen ja siitä yrittäjäksi radio/tv korjaajana. Silloin oli huono työllisyys ja ihmiset muutti Ruotsiin, yrittäjyys ei lyönyt leiville. Siirryin Parviaisen radio/tv-liikkeeseen, jossa olin vuoteen -72 kesään. Aloitin toisen kerran yrittäjänä radio/tv-korjaus sekä yhteisantenniurakoitsijana. Antenniurakoitsijan työalueeni käsitti koko Lapin läänin. Tämä asennus/valmistustoiminta jatkui aina eläkkeelle asti.

Korkeavaaran koululaisten marjaretki. Henkilöt: yläriivi vasemmalta, Tuomas Ihme, Matti Ronkainen, Eino Ronkainen, Reino Anetjärvi, Sulo Impiö, Erkki Kortessalmi, Onni Salmela. Keskirivi vasemmalta, Helmi Impiö, Eeva Impiö, Terttu Kyngäs, Aune Sarajärvi, Siiri Anetjärvi, Aili Anetjärvi, Vieno Kuukasjärvi. Alarivi vasemmalta, Sisko Sarajärvi, Anja Ihme, Sirkka Saarijärvi, Viola Ihme, koulun keittäjä Aune Ihme. Vasemmalla istumassa opettaja Julia Kyyrönen. Sulo Impiön albumi.

Tulen tuhoja

1900-luvun alussa tuli tuhosi Uusi-Impiön tallirakennuksen. Patalossa kuoli hevosiakin. Renki Jussi Hiltunen oli suuri hevosten ystävä. Jussia oli jouduttu pitelemään, jotta ei mene henkensä kaupalla pelastamaan hevosia. (Osmo Kuhan juttu Ranualaisessa)

Samoin 1900-luvun alkupuolella tuli tuhosi Saariharjulla Saarelan tilan Heikki Saarijärven omistamat rakennukset ja samassa pihassa Erkki Impiön, joka omisti osan tilasta, rakennukset. ”Koko kartano paloi”. Molemmista talouksista karja saatiin pelastettua.

Erkin talosta pelastui huonekalut. Kerrotaan, että Lauri Impiön poika Herman Torvinen nukkui uuninpäällä, eikä herännyt. Hänet pelastettiin vetämällä jaloista ulos. (lehtileike ja muistitieto Yrjö Heikkilä)

1924 paloi Vanhantalon suuri 26 metriä pitkä päärakennus. Toinen rakennus saatiin varjeltua. Sitä suojeltiin märillä raanuilla, joille miesketjulla sankoja siirrellen kuljetettiin järvestä kasteluvettä. (Kalle Impiön kertoma)

PIIA ALASKASSA

Automatkalla Alaskan Rang vuoristossa. Kuva Piia Kortsalo.

Lukuissa lienee Impiön sukupuuhunkin kuuluvien joukko, joka elelee eripuolilla maailmaa. Kotipuolellaan Ranualla lomaileva Piia Kortsalo kertoi olemisestaan Alaskassa.

Ouluun kouluun ja siitä maailmalle

Ajatus maailmalle lähdistä oli mielessäni jo lukiossa ja opiskellessani maantiedettä Oulun yliopistossa unelma ulkomailla asumisesta vahvistui. Opiskelin ja työskentelin yliopistossa monia vuosia ennen kuin maisterinpaperit olivat kädessäni ja vanhempani saivat huokausta helpotuksesta. Tosin vain hetken.

Valmistumisen jälkeen etsin ulkomailta harjoittelupaikkoja ja yllättäen Alaskasta, Fairbanksin yliopistosta vastattiin. Painotin hakua pohjoiseen, koska olin erityisen kiinnostunut arktisten alueiden ympäristönmuutoksesta. Alaska erämaainen ja vuoristojonoineen kiehtoi pienen kylän kasvattia.

Paikkatietoasiantuntijana ilmastonmuutosta tutkivassa instituutiossa (SNAP) työtehtäviini kuului ilmastoaineiston esittely karttojen muodossa ja erityisen muutosherkkien alueiden tunnistaminen. SNAP:ssa luodaan ennustemalleja ilmastonmuutosta kuvaavista muuttujista aina 2100-luvulle asti. Tekemiäni karttoja käytettiin projekteissa selvittämään ilmastonmuutoksen vaikutuksia esimerkiksi

tärkeisiin elinympäristöihin, kalojen ja tunturipeurojen vaellusmalleihin, metsäpaloihin sekä alkuperäisväestön elinoloihin. Jos koskaan kyseenalaistin ilmastonmuutoksen olemassaolon, ei sitä tarvinnut tehdä enää.

Fairbanks ja Alaska

Alaskan keskiosassa Tanana-joen varrella sijaitseva Fairbanks on Alaskan toiseksi suurin kaupunki, jonka asukasluku on noin 30 000. Alueen talous perustuu kaivosteollisuuteen, matkailuun ja yliopiston ja sotilastukikohdan toimintaan. Fairbanksin lähellä kulkee kuuluisa Alaskan öljyputki ja kaupungin pohjoispuolelta lähtee 660 km pitkä Dalton Highway, joka johtaa Brooks Range -vuoriston läpi Jäämeren rannan suurille öljykentille.

Oulun kanssa samoilla leveysasteilla sijaitsevan Fairbanksin ilmastolle tyypillisiä ovat ankarat, runsaslumiset talvet ja lämpimät kesät. Sääskiä on kiusaksi asti niin kuin Ranuallakin. Seudulle oli helppo kotiutua, koska lähimaisemaa hallitsivat tutut mänty, kuusi ja koivu. Loppukesästä metsistä löytyi puolukkaa ja kotimaisista versioita pensasmaisempaa mustikkaa. Hillaakin löytyi soilta, tosin alkuperäisväestöä lukuunottamatta sitä ei arvosteta lähellekään samalle tasolle kuin Ranuan hillapitäjässä. Luonnollisesti maisemassa havaitsee myös paljon erilaisuuksia kotikulmiin verrattuna, kuten pilvenreunoja hipovat vuorenhuiput, musta- ja ruskea-

karhut sekä eurooppalaista serkkua huomattavasti kookkaampi alaskanhirvi.

Alaskan kotini sijaitsi noin 40 km Fairbanksista pienessä mökissä, pienen maatilan kupeessa. Mökissä ei ollut sähköjä eikä juoksevaa vettä ja lämmitys tapahtui puukaminalla, mikä on melko yleistä Alaskassa. Elämän yksinkertaistaminen ja luonnon lähellä eläminen oli virkistävää, tosin talvella paukkuvat 50 asteen pakkaset toivat aamuihin omat haasteensa. Väillä auton akkua pidettiin sisällä yön yli ja puuhiilloksia auton alla lämmikkeenä.

Vapaa-aikana vaellusta ja vierailuja

Vapaa-aikani käytin lähinnä vaeltamiseen, rekikoirilla ajeluun ja valokuvaamiseen. Alaskan asukastiheys on 0,5 asukasta per km² (Lapin maakunnassa se on 1,9). Alue on siis äärimmäisen harvaan asuttu ja samoamiseen löytyy koskemattonta erämaata melkein pä loputtomiin.

Yksi Alaskassa asumiseni kokokohdisti oli ehdottomasti perheeni vierailu, kun äitini Raija (Impiön vanhasta talosta), isäni Teuvo sekä veljeni Jari ja Marko viettivät vajaan viikon Alaskassa. Kaikille mieleen ovat elävästi jääneet lohien nousu Delta-joella sekä Alaskan koskemattomuus ja luonto kokonaisuudessaan. Ja sitä reissua muistellaan edelleen.

Matka jatkuu

Alaskan jälkeen olen käynyt Kanadan Kalliovuorilla 1300 km vaelluksella, Yukonin kullannryntäyksen alkulähteillä ja Uuden-Seelannin keväistä loppuvuotta viettämässä. Tielle on osunut karhuja, ahmoja, alppipapukaijoja ja merinolampaita ja yöllä telttani ympärillä on maukunut puumakin. Kerran nykyisessä kotikaupungissani Whيتهhorsessa vastaan tuli nuori mies, joka kertoi juurensa suomalaisiksi. Myöhemmin kävikin ilmi, että pojan isoisan isä lähti aikanaan Impiön naapurista Simontaipaleesta hiihtäen Norjaan ja siitä meren yli Amerikkaan. Pieni on siis maailma vaikka siellä kuinka matkustaisi minkä kerkeäisi.

(Matti Kuha kertoo saman Ruijaan hiihtämisen ja Amerikkaan menon Simontaipaleen vaiheita kertovassa kirjoituksessaan)

Piia Kortsalo

Koulunrakentaja

Impiön koulu rakennettiin v.1948. Jälleenrakennus Lapissa vaati maakunnan ulkopuolista työvoimaa. Impiön koulun rakentajaporukka tuli Alavieskasta. Joonas Pirttijärvi ja Einari Heikkilä löysivät Impiöstä vaimot ja jäivät kylälle asumaan. Minkälaista oli rakentaminen sodanjälkeisessä Suomessa ja miten rakentajan ura jatkui? Tätä muisteli Joonas Pirttijärvi kesällä 2015.

Synnyin 25.12.1922 Alavieskan Kähkölän kylässä noin kilometrin päässä Kalajoesta. Kotitalo oli entinen torppa. Rakennustöihin menin mukaan nuorena alle parikymppisenä. Talvisotaan en ikäni puolesta joutunut. Kotirintamatyönä osallistuin armeijalle menevien heinien paalaukseen. Armeijaan menin vuonna -41 syyskuussa. Koulutus kesti kolme kuukautta, jonka jälkeen tuli lähtö Syvärin rintamalle Koukkulan kylään. Joukko-osasto oli yhdestoista divisioonana JR 50, toinen pataljoona ja neljäs komppania ja neljäs joukkue. Komppania oli pääosin Keski-Pohjalaisista koottu.

Venäjänsodasta selvisin ilman vahinkoja. Mieleen jäi miten tipalla se oli kerrankin vanginsiappauksessa. Vartioin polulla petäjän juurella, kun joku käveli ansalankaan. Vieressä petäjän rungolla naksautti, kun siihen kiinnitetyn putkimiinan nalli syttyi. Onneksi miina jäi suutariksi. Saksalaisten takaa-ajossa haavoitun Aavasaksalla, kun hyökättiin niin kiväärin kuula sattui reiteen. Jouduin Vaasaan sotasairaalaan, jossa olin muutamia viikkoja. Pääsin lomalle ja lääkäri sanoi, että kun tulet lomalta niin pääset siviiliin. Sehän oli helpotus.

Sodasta oli kulunut pari vuotta, kun Kalevassa oli ilmoitus, jossa pyydettiin tarjouksia Pohjoisessa Ranualla olevasta Impiön kansakoulusta. Juho Heikkilä, Einarin isä, kävi katsomassa paikkaa ja toi piirustukset. Niitä katseltiin ja laskeskeltiin. Teimme kahdeksan miehen porukalla tarjouksen kokonaisurakasta. Tarjouksemme voitti ja niin juhannuksen alla tulimme Impiöön.

Ensitöiksi aloimme kaivamaan monttua. Valmistelevia töitä oli paikalla tehty jo aikaisemmin. Kaivamisessa oli kova työ. Rakennukseen tuli isohkot kellaritilatkin. Piti kaivaa lisäksi oja putkelle montun pohjalta maantien ojaan saakka.

Majoituimme Kotiniemen vinttikamariin. Kotiniemellä tutustuin luontoajan Signeen, tulevaan vaimooni. Ruuan teimme itse. Ruuan laitto meni tilanteen mukaan, ei ollut määrättyä kokkaamisjärjestystä. Ruuasta oli pulaa, niinpä pyydystimme kalaa ruuaksi. Ei ollut keittoastiaa, mutta valmistelevia kaivuja tehneiltä oli jäänyt vanha sanko. Putsasin sen ja siitä tuli keittoastia. Vanhantalon Rauha tuli käymään ja sanoi, että teillä näkyy olevan keittoastiana meidän vanha likasanko.

Rakennushirret ja muu puutavara oli valmiina sahattuna. Sirkkeliporukassa oli ollut ainakin Vilmilän Toivo jollakin tavoin mukana. Alun perin koulusta oli pitänyt tulla lautarakenteinen, mutta tarvikepulan vuoksi se oli muutettu hirsirakenteiseksi. Kaikki piti tehdä alusta saakka itse. Kottikärryt tehtiin puusta. Pyörä tuli ristiin naulatuista laudoista, jostain löytyi rautatappi ja holkki akseliksi. Mitään koneita ei ollut käytössä, kaikki betonikin sekoitettiin lapiolla. Hirret vietiin kantamalla ylös saakka. Olalle vain, kahdelle tai kolmelle miehelle, mitään köysiä ei käytetty. Pisimmät hirret olivat siinä seitsemän metriä. Kunnan puolesta kävi tarkastaja hyvin harvoin.

Meillä porukassa kaikki tiesi mitä milloinkin piti tehdä ilman, että kenenkään olisi tarvinnut toimia ohjaajana.

Porukassamme oli muurari. Minä siinä olin apurina ja opin samalla muuraustyötä. Sementtitiilet tehtiin työmaalla mutta savitii-

Impiön koulun rakentajat. Vasemmalla Einari Heikkilä, avioitui Rauha Impiön kanssa (Vanhantalon Rauha). Tunnettiin Impiössä Postin Einarina ja kirvesmiehenä. Rakensivat talon, jossa Rauha toimi postin hoitajana. Neljäs vasemmalta kertoja Joonas Pirttijärvi, avioitui Signe Impiön kanssa (Kotiniemen Signe) Rakensivat 1950 luvun alussa talon aivan koulun naapuriin. Kuva Joonas Pirttijärvi. (Kaikki henkilöt lueteltu Impiön sukuviestin numerossa 2)

let tulivat valmiina. Rakennustarvikkeiden saamisessa tahtoi olla vaikeuksia, kunta toimitti niitä. Sementistä ja raudasta oli kova pula, nauloista samaten.

Ikkunapuut tulivat valmiina mutta lasitimme ne paikanpäällä ja laitoimme saranat ja sulkimet, samoin teimme ovien saranoinnin ja helotukset. Yläkerran eristyksessä käytettävän sahanpurun nostoon teimme nosturin. Hirsi laitettiin pystyyn ja toinen puu puomiksi, köydellä vedettiin purulaatikko ylös ja käännettiin sisälle.

Kouluun tuli kaksi luokkahuonetta, keittiö ja keittäjän huone, eteinen ja lisähuone sekä yläkertaan asunto kahdelle opettajalle. Erilliseen lautarakenteiseen rakennukseen tuli liiteri ja vessat pojille, tytöille ja opettajille. Lisäksi tehtiin erillinen hirsinen saunarakennus.

Pitkää päivää tehtiin, syksyllä päivää jatkettiin kynttilän valossa. Koulurakennus tuli hirsipinnalle.

Itsenäisyyspäivän jälkeen oli kaikki valmista ja porukka läksi kotiin. Puolisen vuotta meni kahdeksan miehen porukalla koulun rakennusten tekemiseen valmiiksi montunkaivusta alkaen.

Koulujen rakentamisen urakointi jatkui. Seuraavana vuorossa oli Simojärven koulu, siitä tuli jo lautarakenteinen, sitten Saarelan koulu, Saukkojärven koulu, Ruonan koulu ja Piittisjärven koulu. Alavieskan porukka vaihtui vähitellen ranualaisiin. Alavieskan porukasta ranualaistuivat minä ja Einari, impiöläisten vävyt.

Kuusikymmenluvulla olin rakentamassa sivukylille Asmunnin ja Nikkilän koulua. Kirkolla olin mukana isompia kouluja rakentamasta. Ensimmäinen seurakuntatalo oli meillä urakalla.

Lukematon määrä asuinrakennuksia, navetoita ja muuta rakentamista ja remontointia mahtuu vuosikymmeniin. Alkuvuodet meni koulujen rakentamisessa. En ole tullut laskeneeksi tehtyjen asuinrakennusten määrää, joka kesä niitä tuli tehtyä parhaina kesinä kahtakin. Rakentamisessa tuli joskus tavikausina hiljaisia kausia. Niinä aikoina tein metsätöitäkin kämpillä asuen. Olin myös rakentamassa Susivaaran hirsikämpää. Siihen tuli miehistötila molempiin päihin, keskellä keittiö ja ruokailutila, lisäksi kahden toista hevosen talli.

T.I.

Todella kaukaisia esivanhempia

Geenitutkimus on edistynyt niin, että parilla sadalla eurolla voi tilata itsestään monipuolista tietoa. Tutkimuspalveluja tarjoavat yksityishenkilöille monet etenkin yhdysvaltalaiset yritykset. Osa palveluista on suunnattu erityisesti ihmisille, jotka etsivät sukututkimusta rikastuttavia tietoja. Osa palveluista tähtää ensisijaisesti tieteellisen tiedon kerryttämiseen hyödyntäen samalla yksittäisten ihmisten uteliaisuutta juuristaan.

Impiön sukuseuran puheenjohtaja Timo Impiö on teettänyt Family Tree DNA -palvelun geenitestin, joka osoittaa hänen kuuluvan Y-kromosomin haploryhmään N-M232. Haploryhmä tarkoittaa perimäaineksen tiettyjen mutaatioiden eli muutosten kokonaisuutta. Tämän isälinjan esi-isät ovat kulkeneet Afrikasta itäisen Aasian kautta ja saavuttaneet Euroasian pohjoisosat viime jääkauden jälkeen. Nykyään N-M232 on yleinen suomensukuilla ja balttilaisilla kansoilla. Siitä on tullut suomalaisten miesten yleisin isälinja.

Impiöiden esi-isät Hyttiset kuuluvat Juva-Joroinen alueella asuneisiin. Näiltä alueilta Hyttisiä on muuttanut 1600-luvun alussa Puolangan Väyrylän kylään. On viitteitä, että Pudasjärven Hyttisten sukuhaara on lähtenyt Savosta aikaisemmin ja ”koukannut” Pohjois-Pohjanmaan jokilaaksojen kautta Pudasjärvelle.

Nimi Hyttinen säilyi siihen asti, kun Hyttisiä asettui Saarijärven ja Impiönjärven rantamille. Sukuhaarat muuttuivat asiakirjoissa länsisuomalaisittain talonnimien mukaan Saarijärviksi ja Impiöiksi.

Itse sain selville hyvin kaukaisia esivanhempia National Geographic -seuran Genographic-hankkeessa. Hankkeen tavoitteena on lisätä tietoa nykyihmisen leviämistä kaikkialle maapallolla viimeisimmän Afrikasta lähdön jälkeen. Genographic-hankkeeseen on jo osallistunut yli 700 000 henkeä, joiden äiti- ja isälinjoja sekä muuta vuosituhanien mittaa kertynyttä perimää on selvitetty.

Kaikilta näytteenantajilta voidaan tutkia ns. äitilinja, siis mitokondrioiden eli solujen voimanlähteen oma perimä (mtDNA). Mitokondriot siirtyvät sukupolvelta toiselle munasolussa, joten ne saadaan aina äidiltä.

Äitilinjakseni eli mtDNA-haploryhmäksi osoittautui W1a. W1-linjaa on Euroopassa eniten Portugalissa, noin 6 %, ja Suomessa, noin 3 %. Muualla Euroopassa sitä on vain yhden prosentin verran. Suomessa on itse asiassa kehittynyt noin 3000 vuotta sitten ”oma” mutaatio W1a.

Erittäin kiinnostavaa oli saada tietää, että muutama prosentti minusta on lähöisin neandertalinihmisestä sekä deniisovanihmisestä. Jälkimmäinen on melko äskettäin tunnistettu Aasiassa asunut ny-

kyihmisen edeltäjä. Muinaiset lajit pystyivät siis lisääntymään nykyihmisen kanssa tämän levittäytyessä eri suuntiin. Neandertalinihmisen ei kuollut sukupuuttoon, vaan voi jopa kirjoittaa sukuseuran lehteen!

Impiön sukuun tuo tieto haploryhmästä liittyy niin, että olen suvun kantaäidiksi valitun Liisa Saarijärven tyttären tyttären tytär. W1a on siis Liisan äitilinja. Kaikki, joiden äiti on Liisan suoran naislinjan jälkeläinen, ovat mtDNA-ryhmää W1a. Varhaisin tämän ketjun esiäiti, josta minulla on toistaiseksi tietoa, oli Marketta, Pelttarin Erkin vaimo 1600- ja 1700-lukujen vaihteessa.

Family Tree DNA räätelöi palveluitaan erityisesti sukututkimuksen harrastajille. Tutkimustuloksia voidaan jakaa sukulaisiksi osoittautuneiden kesken. Genographic-testi sopii niille, joita kiinnostaa ensisijaisesti ihmisen historia laajasti tarkasteltuna. Näistä aiheista voi kuulla lisää sukuseuran kokoontumisessa heinäkuussa 2016.

**Maarit Kaipainen, Turku
Kustaava Impiön
tyttären tytär**

Sukujuhlan järjestelyistä

Viime sukujuhlassa Ranuan yläasteella toivottiin, että tuleva sukukokous olisi samassa paikassa. Yläasteella on ilmennyt homeongelmia ja tulevan remontin vuoksi koulu ei ole käytettävissä tulevaan sukujuhlaan. Saimme juhlatilan Ranuan Rauhanyhdistykseltä.

Viimekertaiseen tapaan Vappu Petäjäjärvi vastaa kaikesta ruokahuollosta vankalla kokemuksella.

Sukujuhlassa myydään arpoja sukuseuran toiminnan tukemiseksi. Arpajaisen palkinnot kerätään lahjoituksina. Jos sinulla on harraste-, yrityksen- tai muita tuotteita joita haluat lahjoittaa arpajaisiin niin ota yhteyttä Timo Impiö puh. 040 8354647 sp. timo.impio(at)pp.inet.fi Palkinnot järjestetään näyttelyksi, jossa voi tuoda esille yhteys- ja saatavuustiedot.

Sukututkija Kari Kuhalta on jälleen saatavana sukutietoja paperilla, sekä videoita ja Kari ottaa vastaan yksilöityjä tilauksia, myös kunkin sukuhaaran perheen alkutaipaleesta. Sukulistaukseen tulee lisänä osio Impiön suvun varhaisemmista sukupolvista. Myös pieni selostus suku ry:n sukuhaarojen yhteisen äidin, Liisan eli Jaakon vaimon esivanhemmista aina 1500 luvulle.

Impiön suku ry sukujuhla 9.7.2016

Ranuan Rauhanyhdistyksellä. Kirkkotie 4

Juhlapaikalle voi kokoontua klo 9:00 alkaen.

Ohjelma

9:55 Kokoontumissanat. Timo Impiö

**10:00 Jumalanpalvelus
Kirkkokahvit, kahvileipää ja suolaista**

Noin 11:30 Geenitutkimuksen kertomaa. Maarit Kaipainen.

Impiön suku ry, sukuseuran yleinen kokous

13:30 Juhlaruokailu

**Muistelupaneeli, Maila Anetjärvi, Reino Anetjärvi, Vieno Impiö,
juontaja Tarja Impiö**

Arvonta

Kahvit

Ohjelmassa mukana yhteislauluja ja kuullaan runon lausuntaa.

Mehua, vettä ja kotikaljaa saatavana koko ajan.

Kari Kuhalta saatavana sukutietoja: listauksissa lisänä varhaisempia esivanhempia.
Kari vastaanottaa yksilöityjä tilauksia sukuhaaroista. Lisäksi videotallenteita.

Sukuseuran toiminnan tukemiseksi myydään arpoja taukojen aikana.

Ilmoittautuminen keskiviikkoon 15.6 mennessä.

Sitova osallistumismaksu 15.6 mennessä tilille FI85 5744 7720 041891

Mainitse osallistumismaksun yhteydessä kaikkien henkilöiden nimet nimikortteja varten.

Osallistumismaksu: Sukuseuran jäseniltä 24 €, muut ilmoittautuvat 29€.

Alle 16 vuotiaat osallistujat ilmaiseksi.

Jos ilmoittautumisen yhteydessä liittyt sukuseuran jäseneksi kaudelle 2017-2019 täyttämällä jäsentiedot www.impionsukury.fi sivulla tai Timo Impiölle puhelimitse 040 8354647 tai. sp.timo.impio@pp.inet.fi niin voit ilmoittautua juhlaan jäsenen maksulla 24 €/ jäsenhenkilö.

(Kauden 2017-2019 jäsenmaksu 30 € peritään tammikuussa 2017)

Sota-aikaa

Kotiniemen Elsa muistelee (Impiö sitten Pernu) Jatkoa edellisen numeron evakkomuisteluun.

Jatkosodan aikana käytiin il-mavalvonnassa Iossavaarassa (Saariharjulta Kelankylään) ja asuttiin talonväen kanssa. Valvontaa oli tietenkin yötä päivää ja vuorot kestivät kaksi tuntia. Erkki oli valvontahommissa heinäkuulla ja Elsa syksyllä. Sittemmin il-mavalvonta lopetettiin. Ilmeisesti Erkki on kutsuttu ylimääräisiin harjoituksiin, koska sota syttyi ja vuosi on ollut 1941.

Impiössä oli puhelin osuuskaupassa ja Anetjärven Jenni piti kauppa. Jennin keittiössä oli puhelin, jolla kylän väki kävi soittamassa puhelut.

Erkki, Pauli ja Viljo lähtivät sotaväkeen. Viljolla olisi ollut vapautus, mutta hän lähti vapaaehtoisena palvelukseen. Toivo oli jo armeijassa ja reissu vaan jatkui. Isä-Kalle (s. 1895) oli käynyt talvisodan aikana 1939-40 sotareissulla ja palasi sodan päätyttyä keväällä. Isä oli jo ikämies sotahommiin ja oli ollut kansalaissodassa I Krenatöörirykmentissä mm. Lempäälässä.

Naiset hoitivat miestenkin töitä sota-aikana. Heinätöitä oli joko 1941 tai 1942 Rytijärven takana Lehmisuolla ja Mursun Jussi oli heinätöiden

vanhimpana, Elsa viikatemiehenä ja teroittajana. Mukana oliva ainakin Kokko-Hilja, Nikki-Aila, Lapinniemen-Fanny ja Mursun Matti. Elsan heinä- ja metsätyöt päättyivät äidin halvaannuttua joulun edellä 1942, sillä kotona tarvittiin monenlaista apua lapsikatraan ja karjan kanssa eteenpäin mentäessä. 18-vuotiaalla on ollut noina aikoina erilaiset vastuut.

Heinätoissa oltiin myös Nuorunkaojalla Kokko Hiljan, Lapinniemen Fannyn ja Mursun Matin kanssa. Saarelan hevosella ja veneellä mentiin Saarelasta Viinikan lammille ja siitä kävellen Nuorungalle. Se oli niin iloista porukkaa! Kuivattiin heinät ja vietiin laatoon kuivumaan. Niityillä heinä saattoi olla jo illalla suojaan koottavissa. Jos heinä oli kosteaa, ne koottiin lalloksi ja kuivauksen aikana lallo hajoitettiin. Osa heinistä tehtiin nautintaniityillä eli valtion omistuksessa olevilla mailla.

Erkin lähtiessä lomalta 1942 äiti-Reeta sairastui. Erkille yritettiin saada lomaa, mutta lomaa ei myönnetty. Tapanä oli laittaa rintamalle paljon paketteja ja paketit

viettiin Kuhaan polkupyörällä. Vanhantalon Almalla oli kolme poikaa sodassa ja paketteja tietenkin lähti paljon. Kaikki pojat säästyivät sodassa. Pernun Oskari (Siirto-Sakaran ja Tildan poika) kaatui 12.7.1944 Tolvajärvellä vihollisen yllätettyä kuorma-auton ja Oskari ammuttiin hänen hypätessä kuorma-auton lavalta. Impiön poikia oli samassa autossa, mutta he säästyivät tässä rytkässä.

Ruokaa riitti myös sota-aikana kun oltiin omavaraisia. Lihaa ja viljaa riitti kun oli sika kesäisin ja lampaitakin talossa. Muiden elintarvikkeiden kanssa elettiin korttiannosten varassa. Rintamalle lähetettiin leipää ja joskus juustoa.

Tallukantekopiirejä pidettiin taloissa ja villat kehrättiin langoiksi, lapasia ja sukkaa kudottiin ja paketit lähetettiin osoitteella ”Tuntematon sotilas”. Tallukat tehtiin Elsan muistin mukaan jotenkin huovuttamalla. Impiössäkin pidettiin tallukantekokurssi ja tallukoita käytettiin itsekin.

Elsa muisteli myös Kivijärven Helvin ja Impiön Toivon häitä. Häitä järjesteltiin Kivijärvellä ja kaikki häävalmis-

telut oli tehty. Elettiin kesää 1944, jolloin venäläiset olivat aloittaneet hyökkäyksen ja sotapojien lomat oli peruttu. Tietoa lomien peruuttamisesta ei ollut tullut ja nuorella morsiamella oli kova hätä kun sulhanen ei ilmestynyt häihin.

Saksalaisia näkyi vain Ranuan kirkonkylällä. Puheita oli myös saksalaisten mukana lähteneistä naisista. Ranua muuttui sotatoimialueeksi syyskuussa 1944 ja kylät tyhjennettiin. Impiöläiset lähtivät Ruotsiin ja kotiniemeläisistä suurin osa palasi vasta 1945 heinäkuussa.

Rauhan tultua Elsa kulki savottapirteillä keittäjänä. Syksyllä 1945 Korppikankaan savotassa oli Kultukan Aale (s. 1922). Aale oli kotiutettu sotaväestä syksyllä 1944 Hirvaalla. Aalelle metsätyötkin olivat tuttuja, sillä ensimmäistä kertaa savottaan oli lähdetty jo 11-vuotiaan Eemeli-isän kanssa. Elsa ja Aale menivät kihloihin joulun alla 1945 ja naimisiin syksyllä 1946. Seppo syntyi 15.10.1947 ja silloin asuttiin Kultukassa. Vuonna 1949 muutettiin ensimmäiseen omaan hirsitaloon Mustalahteen. Mustalahteen tuli tie vasta 1959, joten tietönmän taipaleen takana ja hevoskyytien aikaan syntyivät kuusi vanhinta lasta. Kättilö-Martta oli suureksi avuksi järvipitäjän nopeasti kasvavan väen synnytysten avustajana ja Martta oli naimisissa Sääsken kauppias-Väinön kanssa. Monet kerrat Elsa ihmetteli, miten sitä ennen on pärjätty, mutta muistelu päättyi yleensä Elsan toteamukseen, että eihän se ollut muillakaan sen kummempaa.

Pertti Pernu

Karja oli metsälaitumella v. 1950 luvun alkupuolelle saakka. Syyskesällä lehmät pääsivät heinäpeltojen äpäreelle. Vanhantalon lehmiä Isopellolla, taustalla Kotilahti, rannassa Kotiniemen kesäkeittiö. Kuva lienee 1960 luvulta. Vanhantalon albumi.

Rakennustarvikkeiden saanti tiskin alta 1950-luvulla

Lapsuuden kodissani Nikkilässä oli useita vanhoja hirsi- tai lautarakennuksia, jotka oli tehty 1920-1950 luvuilla. Rakennuksia käytettiin asuin tai muuta taloutta varten, sekä karjasuojina. Rakennelmia oli ripoteltu aina tarpeen mukaan sinne tänne pihapiiriin. Rakennustarvikkeita oli vaikea saada, kuten esimerkiksi nauvoja ja ikkunalasiasia. Silloin elettiin sota- ja sodanjälkeistä aikaa, jolloin rakennustarvikkeet olivat kortilla ja kaikesta oli huutava pula. Entinen lapsuudenkotini on rakennettu hirsistä vuonna 1950 keväällä. Samaan aikaan oli myös rakenteilla Nikkilän kohdalla Ranuan Kuhasta Posiolle menevä maantie.

Isäni Vilho Sarajärvi kertoi, että hän sai ”tiskin alta” Ranualta ostettua uuninsuuluukut ja rautanauvoja. Ikkunalasit pappani Edvin Sarajärvi oli kantanut repussa Pudasjärveltä Nikkilään. Silloin ei ole auttanut kiirehtiä, vaan matkaan on mennyt aikaa toista viikkoa. Taakka on painanut melko paljon ja hartiavoimat todella olleet kovalla koetuksella. Tällaista matkaa ei ole kuljettu ilman evästä ja sekin on painon lisänä. Osa matkasta on taittunut veneellä.

Kengänpohjat ovensaranoina

Myös ovien saranoista oli puutetta. Ovia oli joka rakennuksissa ja ”kopperoissa”, sekä vinteillä avattavia luukkuja. Maasepän takomia rautasaranoita tai alumiinisaranoita ei riittänyt joka oveen ja silloin avuksi otettiin solanahkapohjat tai kumikengänpohjat, joista saatiin nopea pika-apu saranapulmiin. Ajanmeneen alumiinisaranat kuuluivat kovassa käytössä rikki. Ovia täytyi avata ja lukita myös kovalla pakkasella tai vesisateella, se vaati saranalta lujuutta.

Näin oli Nikkilässäkin. Kun kuistin ovesta kului sarana, ovi repsahti osittain vinoon ja siitä oli vaikea kulkea sisään ja ulos. Ei hätää, meillä oli kehän kaapin alaosassa vanhoja ”kenkäräjoja”, joista sai valita sopivan, ja niin isä laittoi kengänpohjan toimimaan oven saranan tehtävässä. Liekö saranan kuluminen ollut mikään ihme, kun meitä oli puolitusinaa eloisaa sopivankokoista tenavaa. Pidimme käsin kiinni ovenrivoista molemmin puolin ja polvet koukussa ovea vasten ja ovella liu’ uttiin edestakaisin. Ei siinä ajateltu, kestääkö ovi saranoineen vai ei, hauskaa oli.

Kierrätystä. Kuva Maisa Sarajärvi-Nuorti

Nikkilässä oli vielä hiljattain kengänpohjasaranoita ainakin vanhan liiterinullakon ovesta ja puimahuoneen yläluukussa. Nämä tilapäisesti ja nopeasti naulatut saranat ovat tosi lujia ja kestävyys riippui ilmeisesti, kengänpohjan vahvuudesta tai materiaalista. Kuitenkin ”varasaranat” ovat kestäneet tuulet ja tuiskut, aurin gonpaisteet ja sateet.

Kengänpohjien kierrätys

Kyllä silloinkin on osattu käyttää kierrätystä hyväksi. Minusta tämä ekologinen käytäntö sopisi hyvin nykyaikaankin, kun kierrätys on muotia ja nykyihmisiltä löytyy paljon hyviä vähän käytettyjä monenlaisia, -värisiä ja -mallisia kenkiä. Ajatelkaapa tällaisia saranoita vaikka kesämökin vessan oveen: saranat eivät narise, ovat yksilöllisiä, taiteellisia ja ilmaisia. ” Vanhassa vara parempi”.

Idearikasta luovuutta kaikille!

Maisa Sarajärvi-Nuorti

Impiön puolen serkuksia juhannuksen vietossa Hilja tädin luona Kokkokylässä joskus 1950/60 lukujen vaihteessa. Ylärivissä vasemmalta, Taimi Impiö, Saila Kokko, Matti Kokko, ilmeisesti naapurin tyttö?, Tellervo Sarajärvi. Alarivissä vasemmalta, Marja-Liisa Sarajärvi, Aini Kokko, Laila Kokko, Anna-Liisa Kokko. Silloin puhuttiin nimiä esimerkiksi. Mursun Taimi, Nikki Telle, Laitalan Saila jne.

Kuva Mursunahon albumista.

Impiöläiset juuret ja eri suuntiin haarautuvat oksat

Kari Kuha: osa I.

Perheen muutto Impiöön ja lapset

Suvun ensimmäinen Impiö sukunimen kantaja oli Pekka Antinpoika Saarijärvi, Impiö s. 15.8.1728 Saarela, Pudasjärvi ja k. 1.10.1806 Impiö, Pudasjärvi.

Hän muutti Saarelasta Impiöön, sovi-taanko että keväällä 1772. No, ainakin niil-lä main, (arvioitu henkikirjatiedoista).

Hän oli perheellinen, hänen vaimonsa oli Anna Ollintytär Rytinki s. 2.4.1732 ja k.10.12.1804.

Vihkipäivä oli 25.11.1750, kai Rytin-gissä. Annan isä Olli oli syntynyt Sirniös-sä, mutta oli muuttanut oman perheensä kanssa Rytinkiin.

Hyvän paikan Pekka oli valinnut tal-lolleen. Niemen eteläpuoleinen ranta ja suuria järviä joka puolella.

Pekalla ja Annalla oli heidän muuttaes-sa Impiöön, 7 lasta. Kaksi lasta syntyi vielä Impiössä.

Toiseksi vanhin lapsi oli Jaakko (s. 23.2.1755 ja k. 11.4.1835). Jaakko peri vanhimpana poikana Isänsä perustaman

tilan. Jaakosta jatkuu sukulinja Impiön su-kuseuran kantavanhempaan.

Talossa asui 20 henkilöä vuonna 1790.

Pekalle neljästä syntyneestä pojasta tietoja on vielä yhdestä eli Pekka Pekan-pojasta s.1770.

Pekka meni naimisiin 1794 ja muutti Kemijoen rannalle, jonne perusti Pekkala nimisen tilan. Jälkeläisiä on, sanotaanko valtavasti. Kerrotaan mahdollisesti toiste lisää...

Tyttöjä syntyi viisi ja tietoja on kaikista.

Vanhin tytär Elin meni naimisiin Kämä-rä Heikin kanssa 1778 Impiössä. Heidän kaksi lastaan (poikia) syntyivät Impiössä, lapset lähtivät avioituttuaan Rovaniemen Kemihaaran kylään asumaan. Lasten su-kunimeksi tuli Impiö. Mutta sukunimi ei juuri jatkunut tätä kautta, koska yhdeksäs-tä lapsesta kahdeksan oli tyttöjä. Sukuun saatiin avioliittojen kautta Rovaniemeläisiä sukunimiä, Kunnari, Pallari, Mylläri, Inge-röinen...

Sitten yksi Pekan tytär kuoli vauvana ja tytär Kaarina meni naimisiin Leskelä Mar-

guksen kanssa vuonna 1780, Marguksen kotipaikassa, Ylikiimingissä.

Tytär Anna taas avioitui Johan Heikin-poika Sarajärven kanssa 1783 ja heidän 10 lapsestaan jatkuu hyvin suuri Pudasjärvellä ja Ranualla vaikuttanut ja vaikuttava Sara-järven "sukukunta".

Muita Sarajärven sukuja on kyllä myös, ja jopa useampia.

Eräs sukulinja Amerikkaan

Nyt aion kertoa eräästä Impiön suvun sukuhaaralinjasta, joka jatkuu ja jatkuu - Amerikassa.

Nimittäin lähtien tytär Brita Pekantyt-tärestä, syntynyt 1766. Hän löysi puolison Petäjätjärven talosta, Petäjästä. Talon per-heen vanhin poika Mikko Mikonpoika Pe-täjätjärvi oli syntynyt 1768 ja heidät vihittiin 1796.

Petäjätjärven pohjoisrannalla olevaan taloon heille syntyi 3 poikaa, Antti, Matti ja Jaakko, joista Antti kuoli lapsena.

Mikko peri talon. Talossa asui myös hä-nen naimisiin mennyt veljensä Jaakko.

Mikon pojat menivät naimisiin ja paljon on tästä talosta Petäjätjärveläisiä syntynyt.

Ja Mikon vanhimmasta pojasta Mat-ti Mikonpojasta tarina jatkuu. Hän syntyi 1805 ja avioitui 1824 Carin Ollintytär Pii-ran kanssa. Heille syntyikin sitten 13 lasta eli 8 poikaa ja 5 tyttöä.

Vanhin poika Jaakko Matinpoika syntyi 1826 ja avioitui 1852 Anna Kaisa Tanelin-tytär Laivamaan kanssa.

Hänen pojistaan yksi lähti Amerikkaan vuonna 1892. Hän oli Kalle Jaakonpoika Petäjätjärvi s. 1859. Hän avioitui Elsa Lisa Kylmäluomen kanssa 1887 Suomessa ja sai kaksi lastaan täällä, mutta molemmat menehtyivät noin vuoden iässä. Seuraavat lapset pariskunnalle syntyivätkin Ameri-kassa. Kalle muutti nimensä. Se amerikka-laistui nimeksi Charles Lake. Olisihan siinä ollut amerikkalaisilla ihmettelemistä - Pe-täjätjärvi ???

Perheestä on kuva. Ja kuvia olisi jälke-läisistäkin.

Tässä yhteydessä voisin mainita, että tämän Kallen vanhemman velimiehen Ma-tin lapsista löytyy esimerkiksi Richard Pe-täjätjärvi s. 1883 eli Hieta- Rikiksi kutsuttu

Greeta Kujan (os. Raappana) vanhimman lapsen Charles Kujan talo ja perhe v. 1914.

entisaikojen kuuluisa niksauttaja parantaja Petäjäjärvellä.

Sekä lasten lapsista löytyy Luiminkajärven Siirtolan talon isäntäväki Arvo ja Anna Petäjäjärvet.

Matintytär Brita

Mutta haluan palata Matin ja Carinin suuren perheen toiseen lapseen eli vanhimpaan tyttäreeseen nimeltään Brita, josta kertomus jatkuu.

Brita Matintytär syntyi 1829 ja hän avioitui 1850 Rovaniemen alueelta Kemijoen varren Raappanan talosta muuttaneen Johan Kalle Erikinpoika Raappanan (s. 1826) kanssa. Johan osti silloin Luiminkajärven pihlajaharjussa olleesta torpasta riihen, jonka siirsi Kuikkaniemeen, lahden toiselle puolen. Pariskunta asettui asumaan aluksi siinä.

Kerrotaan, että Pudasjärven metsänhoitaja oli antanut määräyksen ”Kuuselan Rikille” (toimi metsänvartijana), että käydä polttamassa tämä luvattomasti valtion maille rakennettu torppa, mutta Rikki oli tuumannut, että käyköön itse Metsänhoitaja sen polttamassa.

Siellä heille syntyi viisi tyttöä ja yksi poika. Siellä on lapset ovat saaneet rauhassa kasvaa kauniin luonnon keskellä.

Lapset avioituivat ja hajaantuivat eri suuntiin. Poika Johan peri talon ja jäi siihen asumaan.

Hänen poikansa möi talon 1920 -luvun lopulla Santeri Ranualla ja muutti Rovaniemen puolelle.

Tytöistä Maria avioitui Merkkiniemeen, Hilda avioitui Hiltusen kanssa, Saara sai aviottoman lapsen, hänestä ei ole muuta tietoa, Briitta avioitui Lohen Matin kanssa ja he lähtivät Amerikkaan vuonna 1882. Sieltä olisi paljon tietoja ja olisi mukava joskus kertoa.

Mutta nyt sitten päästään toiseksi vanhimpaan tyttäreeseen, Anna Greetaan, syntynyt 1855.

Hän löysi aviopuolison lähes naapurista eli Kuhan talosta.

Kuhan suvut ja Anna Raappana

Kuhassa asui kaksi Kuha sukua, jotka olivat kaukaista sukua keskenään.

Nimeltään nykyisin käytössä olevat Mattilan Kuha suku ja Aukustilan Kuha suku.

Aukustilan Kuha suku tulee Aukusti pojasta. Hän syntyi 1876 ja oli nuorin 10 lapsisessa perheessä. Hän peri tilan.

Aukustin isä oli syntyjään Johan Antinpoika Saarijärvi. Johan syntyi Saarelassa vuonna 1823.

Charles Kuhan perhe v. 1960. Kuvat Reino Kuhan albumista.

Huom. hänen sisarensa Liisa meni naimisiin Impiön Jaakon kanssa, joka ovat valittu Impiön suvun kantavanhemmaksi.

Johan Antinpoika muutti Heikkilän taloon asumaan ja muutti sukunimensä Heikkiläksi. Hän meni naimisiin Beata Sakarintytär Illikaisen kanssa 1852 ja he saivat Heikkilässä ollessaan 7 lasta.

Sitten he muuttivat ostamaansa Kuhan toiseen taloon noin 1866-1869. Sukunimeksi saatiin Kuha.

Sukulaiskauppa oli varmaan kyseessä, sillä hän tätinsä oli avioitunut kyseessä olevaan Kuhan taloon jo vuonna 1816. Johanille ja Beatalle syntyi Kuhassa vielä 3 lasta, joista nuorin oli siis Aukusti.

Mutta palataan Anna Greeta Raappanaan. Hän avioitui Johan Kuhan toiseksi vanhimman pojan Sakarin (s. 1853) kanssa vuonna 1875. Kuhan talossa heille syntyi 6 lasta, ennen kuin Sakari kuoli tubergulooosiin 33 vuoden ikäisenä 1888. Leskelle jäi 3 elossa olevaa lasta hoidettavakseen (3 oli kuollut vauvana).

Kahden vuoden jälkeen vuonna 1890, hän avioitu Sakarin veljen, Heikin (s. 1865) kanssa.

Heille syntyi poika Arhur kesällä 1891, ennen kuin he päättivät lähteä Amerikkaan vuonna 1892.

Lapsistaan he ottivat mukaansa vain yhden vuoden vanhan Arhurin, kolme lasta (16, 13, 9 vuoden ikäisiä) jäi Kuhaan isovanhempien hoitoon. Mutta kun vanhemmat olivat rakentaneet talon Ameri-

kan maalle Minnesotan osavaltioon, lähti heidän vanhin poikansa Charles kahden vuoden kuluttua vanhempiansa perään (18 vuotias).

Kuhaan jääneistä kahdesta tyttärestä toinen eli Selma, lähti Amerikkaan vuonna 1906 (26 vuotias).

Yksi tytär (Matilda) jäi Suomeen, avioituttuaan vuonna 1900 Antti Aukusti Nurmelan kanssa.

Perhe asui Pudasjärvellä livojoen varrella ja siellä kasvoi suuri jälkeläisten määrä.

Hiukan amerikasta

Anna Kreetan puoliso Heikki Kuha kuoli jo 39 vuoden ikäisenä vuonna 1903 ja Anna jäi jälleen leskeksi viiden nuoren lapsen kanssa. Anna eli leskenä kuolemaansa saakka eli vuoteen 1949.

Anna Greetan vanhin poika Charles (Kalle s. 1876 Suomessa), oli perustanut jo oman perheen vuonna 1903.

Hän oli tavannut tulevan vaimonsa lähes naapurista. Sinne oli saapunut myös Ranualla (silloista Pudasjärven pitäjää) syntynyt nuori Katie Ranua vanhempiansa kanssa.

Charles rakensi perheelleen talon vanhempiansa talon lähialueelle.

Hänelle syntyi 10 lasta. 2 tyttöä, jotka kuolivat lapsina sekä ei 7 veljestä vaan 8 poikaa, joista kuva tässä.

Karhumiehet

Karhu-Pekasta ja Karhun taposta.

Vanhan lehtikirjoituksen mukaan (Kansallisarkiston sanomalehtiarkisto)

Ei sentähden kaikilla karhunpyytäjillä, vaikka rohkiatki owat, ole tätä jaloutta, wikkelyyttä, oppia ja onnea. Kaappasipa kerranki karhu yhtä pyytäjätä tukasta kiini ja tukisti niin kowasti että päänahka jäi kaswoille riippumaan, löi toisen kädestä pois keihään ja wieläpä rouhasi kädenki poikki. Kolmas wasta sai ampumalla hengen karhulta. - Kerran taas sanotaan yhden pyytäjän olleen niin rohkean, että meni karhun pesään, mutta sielläpä pääsikin päästänsä; ja kun toiset wiimen wetiwät hänen jaloista ylös, arweli muuan: warsinkohan tuolla päätä olikaan mennessä?

- Mutta ei ainoastaan miehiä, löytyy niitä wielä waimojaki, jotka rohkenewat käydä karhun kimppuun. Lapin waimot owat erinomaisesti rohkeat tässä keinossa. Ja tapahtupa se Rowanienmen pitäjässä toissa talwena, että neljä karhua tapettiin yhdestä pesästä, ja tappajina olit kaksi miestä ja kaksi waimoa. Yhden waimon sanotaan heinähangolla silmiä puhkoneen karhuilta, ja toisen kirwespohjalla päirä paukuttaneen.

- Kerran taas meni yksi taloa alottelewa mies waimoneen hywin warhaisella syyslumella heinään. Heinätien warrella oli mies wirittänyt karhulle raudat eli sangat, joihin äiiä oli warpaasta tarttunut ja siinä äyästi miehen ja waimon tullessa. Mies paiskasi heti keihään karhun rintaan ja waimo hääläsi hangon kanssa. Jopa karhu pääsi irti raudoista ja taisteli miehen keihäässä. Mutta kun waimon hanko siinä hälyssä joutu karhun jalkoin, kawahti hän karhun selkään ja weti karhun korwista minkä jakso. Kohta sai mieski karhun tapetuksi.- Taposta päästyä kysy mies waimolta: miltäs tuntu ratsastus? Olisi muuten mennyt mukina, mutta se minua pisteli, kun se polwiani näpisteli, wastasi waimo.

Sukua

Anna Jaakontytär Impiö (1785-1864) löysi jollain ainakin minulle tuntemattomalla tavalla ilmeisesti Sääskilahdessa syntyneen

Pekka Antinpoika Piittisjärven, kuuluisan karhunkaataja «Karhu-Pekan»(1787-1851), jonka on mainittu kaataneen toista sataa karhua. Piittisjärven tila on perustettu Simojärven pohjoispuolelle kirjojen mukaan 23.2.1795 (joskaan ei ole ollut kirjoissa asuttu 1815-1833 ja 1837-1841, mikä voi tarkoittaa mm. veronmaksukyvyttömyyttä).

Pekan ja Annan poika Antti oli myös maineikas karhunkaataja. Kerrotaan Antin tappaneen 75 karhua ja tulleen tunnetuksi karhu-Anttina.

Viisi sukupolvea tuota myöhemmin löysin Oulusta nykyisen vaimoni, sukunimeltään Piittisjärvi, enkä tuolloin arvannut hänellä olevan Simojärveläisiä juuria, puhumattakaan Impiöläisistä juurista. Hänen isoisänsä isä Aprami Aleksanteri Jakobinpoika Piittisjärvi (1869-1931) muutti Siika-Kämästä Piittisjärven läheltä toiselle puolelle Rovaniemeä Sinettään (Sonka). Vaimoni on siis tuosta Jaakko Impiöstä (1755-1835) kuusi polvea alas, ja minä seitsemän Henrik (Heikki) Jaakonpojan (1783-1853) kautta, joka siis oli Anna Jaakontyttären Impiöön jäänyt kaksi vuotta vanhempi veli.

Jaakko Kuha

Nuorisoa 1940 luvun lopulla Seppälän rannassa. Henkilöt vasemmalta, Relf ? ruotsalainen?, Viljo Impiö, Tyyne Kortesalmi, Annikki Impiö, Anni Ihme, Signe Impiö, Kalle Ihme, Antti Ihme. Kuva Vanhantalon albumi.

Äitienpäivä 1920 luvun lopulla. Henkilöt: alarivi vasemmalta, "Sepän emäntä", Elsa (Jussin ym. äiti), Huttulan Alma, Perälän vanhaemäntä (Erkin äiti), Anni Hiltunen (Jussi Hiltusen puoliso). Keskirivi vasemmalta, Piiran Martta, Hilda Impiö, Ojalan Selma, Vanhantalon Alma (Impiö), Elna Saarela, Rinteen Hilda (Sarajärvi), Heikin Anni (Heikki katosi sodassa), Seppälän Selma (Anetjärvi), (Impiö), Elna Saarela, Rinteen Hilda (Sarajärvi), Heikin Anni (Heikki katosi sodassa), Seppälän Selma (Anetjärvi), takarivi vasemmalta, Mari Kyngäs, Pitkänpalon Hilma (Anetjärvi). Kotiniemen Reeta (Impiö), Törmäsen Anni (Impiö)
 Kuva on usean talon albumissa. Tunnistus Anni Iksen mukaan.

Muistikuvista näkyviin kuviin

Useampi henkilö on ehdottanut suvun ja kotiseudun kuvien keräämistä yhteen nyt, kun kuvia on vielä tiedossa ja on muistitietoa kuviin liittyvistä henkilöistä ja tapahtumista. Sukuseuran hallitus huomioi toiveet ja päätettiin kerätä kuvia ja niihin liittyviä tietoja.

Kuvat ja tiedot talletetaan www.impionsukury.fi jäsenten sivuille.

Eriyaisen mukavia ovat työ- ja harrastekuvat sekä ryhmäkuvat ja isovanhempien henkilökuvat. Liitä kuviin tiedot henkilöistä ja mahdollisesta tapahtumista. Oma ryhmänsä on sota ja rintamamieskuvat.

Varmin kuvan kopiointi on skannaus, mutta nykyisillä kännykkäkameroillakin voi saada tyydyttäviä kopioita. Paperikuvan voi lähettää skannattavaksi ja se palautetaan. Kuvien kokoajana on allekirjoittanut sp. [timo.impio\(at\)pp.inet.fi](mailto:timo.impio(at)pp.inet.fi) Osoite Kiviaidankuja 1A 10, 06100 Porvoo. Sovittaessa voin käydä skannaamassa kuvia Simojärven mökkireissuilla.

Ota yhteyttä puh. 040 8354647
 Timo Impiö

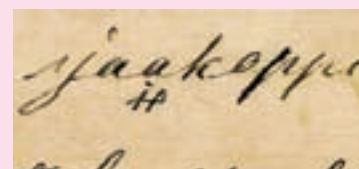
Koru

Hallituksessa keskusteltiin esiin tulleesta ajatuksesta Impiö aiheisesta korusta.

Maisa on alustavasti selvitelty asiaa. Hopeisena hinta liikkuu koosta riippuen 30-50 €.

Mikä muotokuvio olisi sopivin? Ehdotuksia voi lähettää sähköpostilla [maisa.nuorti\(at\)suomi24.fi](mailto:maisa.nuorti(at)suomi24.fi) mielellään juhannukseen mennessä.

Ajatusten virittämiseksi kuvassa Jaakko Heikinpoika Impiön s. 1817 puumerkki. Jaakkohan oli kantavanhemmiksi nimetyn sisarusjoukon isä.

Posti Green

Viihtyvyyys ja kiinteistönne arvo!

Ykkösasioita meille.

Jurvelin Oy on kehittyvä ja kasvava monialayritys, jonka keskeistä osaamista ovat pitkäjänteiset, toimivat ja tehokkaat asumisviihtyvyyteen ja kiinteistön arvon säilyttämiseen liittyvät palvelut:

- KIINTEISTÖHUOLTOPALVELUT
- SIIVOUSPALVELUT
- KONEPALVELUT
- REMONTOINTIPALVELUT
- VIHERRAKENNUSPALVELUT

Ota yhteyttä,
kun etsit osaajaa!

JURVELIN

Kiinteistöhuolto Jurvelin Oy
Haarasuontie 19, 90240 Oulu
Puhelin 010 8216 000
www.jurvelin.fi

Konekauppa • vaihtolaitteet • varaosat ja tarvikkeet • renkaat ja rengastyöt • maa- ja metsätaloustarvikkeet

Tervetuloa!

TARVIKEKESKUS

Teeritie 2-4, Ranua • Avoinna ma-pe 8-17, la 9-13
p. 016 355 1046 • www.tarvikekeskusoy.fi

Lounas noutopöydästä
arkisin 10.30-15.00

Euroopan parhaat
munkkikahvit

Leipomosta
herkulliset leivonnaiset
ja pikkusuolaiset

Hilla-aiheisia
matkamuuistoja

Leipomo-Kahvila &
Kiireen Raja

Kiireen Raja Leipomo-Kahvila - Keskustie 32 - 97700 Ranua - www.kiireenraja.fi

- ♦ Automaalaukset
- ♦ Peltityöt
- ♦ Vahaukset
- ♦ Myllytykset
- ♦ Käsinsesut
- ♦ ulkoa ja sisältä

Soita ja kysy lisää!
Kalle Impiö
p. 040 030 4417

ILMAKUVAUKSET
WWW.ILMAPOCCARI.FI

